

RÅDETS FØRSTE DIREKTIV

af 24. juli 1973

om samordning af de administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om adgang til udøvelse af direkte forsikringsvirksomhed bortset fra livsforsikring

(73/239/EØF)

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE
FÆLLESSKABER HAR

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, særlig artikel 57, stk. 2,

under henvisning til den almindelige plan om ophævelse af begrænsninger i etableringsfriheden ⁽¹⁾, særlig afsnit IV C,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet ⁽²⁾,

under henvisning til udtalelse fra Det økonomiske og sociale Udvalg ⁽³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

I medfør af forannævnte almindelige plan er ophævelse af begrænsninger ved oprettelse af agenturer og filialer for så vidt angår virksomheder, der driver direkte forsikring, undergivet samordningen af betingelserne for adgang til og udøvelse af sådan virksomhed; denne samordning skal i første omgang gennemføres for direkte forsikring bortset fra livsforsikring;

for at lette adgangen til og udøvelsen af disse former for forsikringsvirksomhed er det vigtigt at fjerne visse forskelle i de nationale lovgivninger vedrørende tilsyn; for at nå dette mål, samtidig med at der garanteres de sikrede og tredjemænd i alle medlemsstaterne en tilstrækkelig beskyttelse, bør navnlig de bestemmelser samordnes, der vedrører de finansielle garantier, som kræves af forsikringsvirksomheder;

det er nødvendigt at risici klassificeres inden for forsikringsklasser navnlig for at bestemme, hvilke former for virksomhed, der er genstand for en obligatorisk tilladelse, samt størrelsen af den minimumsgaranti-

fond, der fastsættes for den pågældende forsikringsklasse;

visse gensidige forsikringsselskaber bør udelukkes fra dette direktivs anvendelsesområde, da de på grund af deres juridiske status opfylder visse sikkerhedsbetingelser og frembyder særlige finansielle garantier; endvidere vil det være hensigtsmæssigt i flere medlemsstater at udelukke bestemte organer, hvis virksomhed kun omfatter et meget snævert felt, og som vedtægtsmæssigt er begrænset til et bestemt område eller til bestemte personer;

de forskellige lovgivninger indeholder forskellige regler for samtidig udøvelse af sygeforsikring, kredit- og kauforsikring samt retshjælpsforsikring med forskelle såvel mellem lovgivningerne indbyrdes som i forhold til andre forsikringsklasser; opretholdelsen af disse forskelle efter ophævelse af begrænsninger i etableringsretten inden for forsikringsklasserne bortset fra livsforsikring vil fortsat lægge hindringer i vejen for etableringsfriheden; dette problem må løses inden for rammerne af en senere samordning, der skal gennemføres i en forholdsvis nær fremtid;

i hver medlemsstat må tilsynet udvides til at omfatte alle de forsikringsklasser, der er omfattet af dette direktiv; dette tilsyn er kun muligt, hvis disse former for virksomhed undergives en administrativ tilladelse; betingelserne for meddelelse og tilbagekaldelse af denne tilladelse må derfor fastsættes nærmere; det er nødvendigt at indføre adgang til domstolsprøvelse af beslutninger om afslag eller tilbagekaldelse;

de såkaldte transportforsikringer under numrene 4, 5, 6, 7 og 12 i punkt A i bilaget og kreditforsikringerne under numrene 14 og 15 i punkt A i bilaget bør undergives en smidigere ordning på grund af bestandige svingninger inden for vare- og kredittransaktioner;

udarbejdelsen af en fælles metode til beregning af de tekniske reserver er for tiden genstand for en undersøgelse på fællesskabsplan; det synes derfor formålstjenligt at udskyde gennemførelse af samordningen på dette område samt spørgsmål om fastsættelse af anbringelsesmåder og om værdiansættelse af aktiverne til senere direktiver;

⁽¹⁾ EFT nr. 2 af 15. 1. 1962, s. 36/62.

⁽²⁾ EFT nr. C 27 af 28. 3. 1968, s. 15.

⁽³⁾ EFT nr. 158 af 18. 7. 1967, s. 1.

det er nødvendigt at forsikringsvirksomhederne ud over tekniske reserver, der er tilstrækkelige til at opfylde indgåede forpligtelser, råder over en supplerende reserve, en såkaldt solvensmargin, i form af frie midler, for at kunne imødegå svingninger i virksomheden; for i den forbindelse at sikre, at de pålagte forpligtelser fastsættes på grundlag af objektive kriterier, der giver virksomheder af samme størrelse de samme konkurrencevilkår, bør det bestemmes, at denne margin dels skal stå i forhold til virksomhedens samlede omsætning og dels skal fastsættes på grundlag af to sikkerhedsindiciet, hvoraf det ene bygger på præmierne, det andet på skaderne;

det er nødvendigt at kræve en minimumsgarantifond, hvis størrelse fastsættes på grundlag af risikoens betydning inden for de pågældende forsikringsklasser, dels for at sikre, at virksomhederne allerede ved deres stiftelse råder over tilstrækkelige midler, dels for at garantere, at solvensmarginen i intet tilfælde under udøvelse af virksomheden falder under et sikkerhedsminimum;

det er nødvendigt at fastsætte foranstaltninger for det tilfælde, at virksomhedens finansielle situation skulle udvikle sig således, at det bliver vanskeligt for den at opfylde sine forpligtelser;

de samordnede regler for udøvelse af direkte forsikringsvirksomhed i Fællesskabet skal principielt finde anvendelse på alle de virksomheder, der gør sig gældende på markedet, og altså ligeledes på agenturer og filialer af virksomheder, hvis vedtægtsmæssige hjemsted ligger uden for Fællesskabet; for så vidt angår tilsynsbestemmelserne bør der dog fastsættes særlige regler for disse agenturer og filialer, da midlerne i de virksomheder hvortil de hører, befinder sig uden for Fællesskabet;

der bør imidlertid åbnes mulighed for en lempelse af disse særlige betingelser uden dog at fravige det princip, at disse virksomheders agenturer og filialer ikke må behandles mere gunstigt end Fællesskabets virksomheder;

visse overgangsbestemmelser er påkrævet for at gøre det muligt navnlig for bestående små og mellemstore virksomheder at tilpasse sig de forskrifter, der skal udstedes af medlemsstaterne til gennemførelse af dette direktiv med forbehold af artikel 53 i traktaten;

det er vigtigt, at den ensartede anvendelse af de samordnede regler sikres, og med henblik herpå at forudse et snævert samarbejde på dette område mellem Kommissionen og medlemsstaterne,

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Afsnit I — Almindelige bestemmelser

Artikel 1

Dette direktiv vedrører adgang til og udøvelse af selvstændig direkte forsikringsvirksomhed udøvet gennem forsikringsvirksomheder, der er etableret i en medlemsstat, eller som ønsker at etablere sig i en medlemsstat, inden for de i bilaget til dette direktiv fastsatte klasser.

Artikel 2

Dette direktiv vedrører ikke:

1. Følgende forsikringer:

- a) livsforsikring, d.v.s. navnlig livsbetinget kapitalforsikring, ophørende eller livsvarig livsforsikring, livsforsikring med udbetaling i levende live, livsforsikring med tilbagebetaling af præmier, tontiner, forsikring betalbar ved ægteskab og forsikring betalbar ved fødsel;
- b) livrente;
- c) livsforsikringsselskabernes accessoriske forsikringer, d.v.s. forsikring mod legemsbeskadigelse herunder uarbejdsdygtighed, forsikring mod dødsfald som følge af ulykkestilfælde forsikring mod invaliditet som følge af ulykkestilfælde eller sygdom, såfremt disse forskellige forsikringer tegnes accessorisk til livsforsikring;
- d) forsikringer, der er omfattet af en lovbestemt social sikringsordning;
- e) forsikring, der praktiseres i Irland og Det forenede Kongerige under betegnelsen sygeforsikring, og som indgås for en lang periode og er uopsigelig (»permanent health insurance not subject to cancellation«).

2. Følgende former for virksomhed:

- a) kapitalisationsvirksomhed, således som denne er nærmere fastlagt i de enkelte medlemsstaters lovgivning;
- b) virksomhed, der udøves af forsørgelses- og understøttelsesorganer, hvis ydelsen varierer efter de disponible midler, medens medlemsbidraget udgør et fast beløb;
- c) virksomhed, der udøves af en organisation, der ikke har status som juridisk person, og hvis

formål er gensidig sikring af dens medlemmer uden betaling af præmier og uden oprettelse af tekniske reserver;

- d) indtil den senere samordning, der skal gennemføres inden en frist på fire år efter dette direktivs bekendtgørelse, eksportkreditforsikringsvirksomhed for statens regning eller med statsstøtte.

Artikel 3

1. Dette direktiv vedrører ikke de gensidige forsikringsselskaber, der opfylder samtlige følgende betingelser:

- vedtægterne giver mulighed for opkrævning af ekstrabidrag eller nedsættelse af ydelserne,
- virksomheden omfatter ikke ansvarsforsikring — med mindre denne udgør en accessorisk sikring i henhold til punkt C i bilaget — samt kreditforsikring og kaution,
- den årlige præmieindtægt, der opkræves i forbindelse med virksomhed, som omfattes af dette direktiv, overstiger ikke 1 million regningsenheder,
- mindst halvdelen af de præmier, der opkræves i forbindelse med virksomhed, som omfattes af dette direktiv, stammer fra fysiske personer, der er deltagere i det gensidige forsikringsselskab.

2. Endvidere vedrører dette direktiv ikke gensidige forsikringsselskaber, som med en anden virksomhed af samme art har indgået en aftale, der omfatter fuld genforsikring af de forsikringskontrakter, som de indgår, eller indebærer det overtagende selskabs indtræden i det overdragende selskabs sted ved opfyldelsen af forpligtelser i henhold til de nævnte kontrakter.

I så fald er det overtagende forsikringsselskab dog omfattet af dette direktiv.

Artikel 4

Såfremt deres vedtægsmæssige kompetence ikke ændres, vedrører dette direktiv ikke:

a) i Tyskland

= følgende offentligretlige organer med monopol (Monopolanstalten):

1. Badische Gebäudeversicherungsanstalt, Karlsruhe
2. Bayerische Landesbrandversicherungsanstalt, München

3. Bayerische Landestiersversicherungsanstalt, Schlachtviehversicherung, München
4. Braunschweigische Landesbrandversicherungsanstalt, Braunschweig
5. Hamburger Feuerkasse, Hamburg
6. Hessische Brandversicherungsanstalt (Hessische Brandversicherungskammer), Darmstadt
7. Hessische Brandversicherungsanstalt, Kassel
8. Hohenzollernsche Feuerversicherungsanstalt, Sigmaringen
9. Lippische Landesbrandversicherungsanstalt, Detmold
10. Nassauische Brandversicherungsanstalt, Wiesbaden
11. Oldenburgische Landesbrandkasse, Oldenburg
12. Ostfriesische Landschaftliche Brandkasse, Aurich
13. Feuersozietaet Berlin, Berlin
14. Württembergische Gebäudebrandversicherungsanstalt, Stuttgart.

Den territoriale kompetence anses dog ikke som ændret i tilfælde af en sammenslutning af disse organer, når det nye organ bevarer de sammensluttede organers territoriale kompetence; ligeledes anses kompetencen med hensyn til klasserne ikke som ændret, såfremt et af disse organer for det samme område overtager en eller flere klasser fra et af de omhandlede organer.

= følgende halvstatslige organer:

1. Postbeamtenkrankenkasse
2. Krankenversorgung der Bundesbahnbeamten;

b) i Frankrig

følgende organer:

1. Caisse départementale des Incendies des Ardennes
2. Caisse départementale des Incendies de la Côte d'Or
3. Caisse départementale des Incendies de la Marne
4. Caisse départementale des Incendies de la Mause

- 5. Caisse départementale des Incendies de la Somme
- 6. Caisse départementale Grêle du Gers
- 7. Caisse départementale Grêle de l'Hérault;
- c) *i Irland*
Voluntary Health Insurance Board;
- d) *i Italien*
la Cassa di Previdenza per l'assicurazione degli sportivi (Sportass).
- e) *i Det forenede Kongerige*
the Crown Agents.

Artikel 5

I dette direktiv forstås ved:

- a) regningsenhed: den i artikel 4 i vedtægterne for Den europæiske Investeringsbank fastsatte enhed;
- b) kongruens: dækning af forpligtelser, der kan kræves opfyldt i en bestemt valuta ved aktiver, der lyder på, eller som kan realiseres i denne samme valuta;
- c) aktivernes lokalisering: tilstedeværelse af rørlige eller faste aktiver inden for en medlemsstat dog uden krav om deponering af rørlige aktiver og uden restriktive foranstaltninger med hensyn til faste aktiver såsom tinglysning af panterrettigheder. De aktiver, der består i fordringer, anses som lokaliseret i den medlemsstat, hvor de kan indfries.

Afsnit II — Regler for virksomheder med vedtægtsmæssigt hjemsted inden for Fællesskabet

Afdeling A: Betingelser for adgang til forsikringsvirksomhed

Artikel 6

- 1. Hver medlemsstat gør adgang til direkte forsikringsvirksomhed på sit område afhængig af en administrativ tilladelse.
- 2. Ansøgning om denne tilladelse skal indgives til den kompetente myndighed i den pågældende medlemsstat af:
 - a) den virksomhed, der opretter sit vedtægtsmæssige hjemsted på denne stats område,

- b) den virksomhed, hvis vedtægtsmæssige hjemsted befinder sig i en anden medlemsstat, og som åbner en filial eller et agentur på den pågældende medlemsstats område,
- c) den virksomhed, som efter at have modtaget den under litra a) eller b) omhandlede tilladelse udstrækker sin virksomhed på denne stats område til andre forsikringsklasser,
- d) den virksomhed, der i overensstemmelse med artikel 7, stk. 1, har opnået tilladelse for en del af den pågældende stats område, og som udstrækker sin virksomhed ud over dette område.

3. Medlemsstaterne må ikke gøre denne tilladelse betinget af et depot eller en sikkerhedsstillelse.

Artikel 7

- 1. Tilladelsen gælder for den pågældende medlemsstats samlede område, medmindre ansøgeren kun anmoder om at udøve virksomhed på en del af den pågældende stats område, i det omfang den nationale lovgivning åbner mulighed herfor.
- 2. Tilladelsen gives særskilt for hver forsikringsklasse. Den omfatter hele den pågældende klasse, medmindre ansøgeren kun ønsker at dække en del af de risici, der i henhold til punkt A i bilaget hører under denne klasse.
 - a) Hver medlemsstat har dog mulighed for at meddele tilladelse for de grupper af klasser, der er anført under punkt B i bilaget, idet tilladelsen gives den deri fastsatte tilsvarende benævnelse.
 - b) Den tilladelse, der gives for en klasse eller for en gruppe af klasser omfatter ligeledes dækning af de under en anden klasse hørende accessoriske risici, såfremt de under punkt C i bilaget fastsatte betingelser er opfyldt.
 - c) Indtil den senere samordning, der finder sted inden for en frist af fire år efter meddelelse af dette direktiv, kan forbundsrepublikken Tyskland opretholde forbudet mod, at sygeforsikring, kredit- og kautionsforsikring eller retshjælpsforsikring udøves sideløbende eller samtidig med andre klasser på dens område.

Artikel 8

- 1. Hver medlemsstat kræver, at de virksomheder, der oprettes på dens område, og som ansøger om godkendelse:

a) antager en af følgende former:

— for kongeriget Belgien:

»société anonyme«/»naamloze vennootschap«, »société en commandite par actions«/»vennootschap bij wijze van geldschieting op aandelen«, »association d'assurance mutuelle«/»onderlinge verzekeringsmaatschappij«, »société coopérative«/»coöperatieve vennootschap«,

— for kongeriget Danmark:

»aktieselskaber«, »gensidige selskaber«,

— for forbundsrepublikken Tyskland:

»Aktiengesellschaft«, »Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit«, Öffentlich-rechtliches Wettbewerbs-Versicherungsunternehmen«,

— for Den franske Republik:

»société anonyme«, »société à forme mutuelle«, »mutuelle«, »union de mutuelles«,

— for Irland:

»incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited«,

— for Den italienske Republik:

»società per azioni«, »società cooperativa«, »mutua di assicurazione«,

— for storhertugdømmet Luxembourg:

»société anonyme«, »société en commandite par actions«, »association d'assurances mutuelles«, »société coopérative«,

— for kongeriget Nederlandene:

»naamloze vennootschap«, »onderlinge waarborgsmaatschappij«, »coöperatieve vereniging«,

— for Det forenede Kongerige:

»incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited«, »societies registered under the industrial and provident societies acts«, »societies registered under the friendly societies act«, sammenslutningen af forsikringsgivere kaldet Lloyd's.

Endvidere kan medlemsstaterne i givet fald oprette virksomheder af enhver offentligretlig form, når disse organers formål er udøvelse af

forsikringsvirksomhed på samme vilkår som privatretlige virksomheder;

b) begrænser deres formål til forsikringsvirksomhed og dermed direkte forbundne forretninger med udelukkelse af enhver anden erhvervsmæssig virksomhed,

c) fremlægger en driftsplan i overensstemmelse med artikel 9,

d) råder over den i artikel 17, stk. 2, fastsatte minimumsgarantifond.

2. Den virksomhed, der ansøger om tilladelse til udvidelse af virksomheden til andre klasser eller, i det i artikel 6, stk. 2, litra d), nævnte tilfælde, til en anden del af området, skal fremlægge en driftsplan i overensstemmelse med artikel 9 for så vidt angår disse andre klasser eller denne anden del af området.

Den skal endvidere godtgøre, at den råder over den i artikel 16 fastsatte solvensmargin, samt at den, såfremt der i henhold til artikel 17, stk. 2, for disse andre klasser kræves en større minimumsgarantifond end tidligere, er i besiddelse af dette minimum.

3. Den nuværende samordning er ikke til hinder for medlemsstaternes anvendelse af bestemmelser, der foreskriver krav til bestyrelsesmedlemmernes faglige kvalifikationer samt godkendelse af vedtægterne, de almindelige og specielle forsikringsbetingelser i policerne, tariffer og alt andet materiale, der er nødvendigt for den normale gennemførelse af tilsynet.

4. De ovennævnte bestemmelser kan ikke foreskrive, at ansøgningen om tilladelse behandles under hensyntagen til markedets økonomiske behov.

Artikel 9

Den i artikel 8, stk. 1, litra c), nævnte driftsplan skal indeholde angivelser eller dokumentation vedrørende:

a) arten af de risici som virksomheden har til hensigt at dække; de almindelige og specielle forsikringsbetingelser i de policer, den har til hensigt at benytte;

b) de tariffer, som virksomheden har til hensigt at anvende for de enkelte kategorier af dispositioner;

c) grundprincipperne for genforsikring;

- d) sammensætningen af minimumsgarantifonden;
- e) de anslåede omkostninger i forbindelse med opbygningen af administrationen og funktionsnettet samt de dertil bestemte finansielle midler;

og endvidere for de tre følgende regnskabsår:

- f) de anslåede administrationsomkostninger bortset fra omkostninger i forbindelse med administrations opbygning, navnlig de løbende almindelige omkostninger og provisioner;
- g) de anslåede præmier eller bidrag og skadesudgifter;
- h) den sandsynlige finansielle stilling;
- i) de anslåede finansielle midler, der er bestemt til dækning af forpligtelser og solvensmargin.

De under litra a) og b) nævnte angivelser kræves dog ikke i forbindelse med de under numrene 4, 5, 6, 7 og 12 i punkt A i bilaget anførte risici; heller ikke kræves de under litra b) nævnte angivelser i forbindelse med de under numrene 14 og 15 i punkt A i bilaget anførte risici. De under litra a) og b) nævnte angivelser kræves ikke i forbindelse med de under nummer 11 i samme punkt anførte risici.

Artikel 10

1. Hver medlemsstat kræver, at en virksomhed, der har sit vedtægtsmæssige hjemsted på en anden medlemsstats område, og som ansøger om tilladelse til åbning af et agentur eller en filial:

- a) meddeler sine vedtægter og listen med bestyrelsesmedlemmerne;
- b) fremlægger et certifikat, der er udstedt af de kompetente myndigheder i det land, hvor det vedtægtsmæssige hjemsted er beliggende, og hvori godtgørelse inden for hvilke klasser den pågældende virksomhed er beføjet til at udøve virksomhed, og at den råder over minimumsgarantifonden eller, såfremt den er større, over den i henhold til artikel 16, stk. 3, beregnede minimumssolvensmargin; certifikatet skal endvidere angive de risici, som virksomheden faktisk dækker, samt de i artikel 11, stk. 1, litra e), omhandlede finansielle midler;
- c) fremlægger en driftsplan i henhold til artikel 11;
- d) udpeger en generalbefuldmægtiget med bopæl og fast opholdssted i værtslandet, som har tilstræk-

kelige beføjelser til at forpligte virksomheden over for tredjemand samt til at repræsentere den over for værtslandets myndigheder og domstole; såfremt den befuldmægtigede er en juridisk person, skal denne have sit vedtægtsmæssige hjemsted i værtslandet og for sit vedkommende som sin repræsentant udpege en fysisk person, der opfylder de ovennævnte betingelser. Den udpegede befuldmægtigede kan kun afvises af en medlemsstat af grunde, der vedrører hans hæderlighed eller faglige kvalifikationer, under de betingelser, der gælder for lederne af de virksomheder, der har deres vedtægtsmæssige hjemsted på den pågældende stats område.

Med hensyn til Lloyd's må eventuelle tvister i værtslandet, der hidrører fra indgåede forpligtelser, ikke for de sikrede medføre større vanskeligheder, end hvis tvisterne vedrørte virksomheder af sædvanlig type; med henblik herpå skal den generalbefuldmægtigedes kompetence særligt omfatte beføjelse til i denne egenskab at give møde i retten som sagsøgt med beføjelse til at forpligte de pågældende forsikringsgivere i Lloyd's.

2. Hver medlemsstat kræver, såfremt et agentur eller en filial ønsker at udvide sin virksomhed til andre klasser eller — i det i artikel 6, stk. 2 litra d), nævnte tilfælde — til andre dele af den pågældende medlemsstats område, at ansøgeren af denne tilladelse fremlægger en driftsplan i overensstemmelse med artikel 11 og opfylder de i stk. 1, litra b), fastsatte betingelser.

3. Den nuværende samordning er ikke til hinder for medlemsstaternes anvendelse af bestemmelser, som for alle forsikringsvirksomheder foreskriver krav om godkendelse af almindelige og specielle forsikringsbetingelser i policerne, tariffer samt alt andet materiale, der er nødvendigt for den normale udøvelse af tilsynet.

4. De ovennævnte bestemmelser kan ikke foreskrive, at ansøgningen om tilladelse behandles under hensyntagen til markedets økonomiske behov.

Artikel 11

1. Den i artikel 10, stk. 1, litra c), nævnte driftsplan for agenturet eller filialen skal indeholde angivelser eller dokumentation vedrørende:

- a) arten af de risici som virksomheden har til hensigt at dække i værtslandet; de almindelige og specielle forsikringsbetingelser i de policer, den har til hensigt at benytte;
- b) de tariffer, som virksomheden har til hensigt at anvende for de enkelte kategorier af dispositioner;

- c) grundprincipperne for genforsikring;
 - d) oversigt over virksomhedens solvensmargin som omhandlet i artiklerne 16 og 17;
 - e) de anslåede omkostninger i forbindelse med opbygningen af administrationen og funktionsnettet samt de dertil bestemte finansielle midler;
- og endvidere for de tre første regnskabsår;
- f) de anslåede administrationsomkostninger;
 - g) de anslåede præmier eller bidrag og skadesudgifter under hensyn til det nye virkefelt;
 - h) agenturets eller filialens sandsynlige finansielle stilling.

De under litra a) og b) nævnte angivelser kræves dog ikke i forbindelse med de under numrene 4, 5, 6, 7 og 12 i punkt A i bilaget anførte risici; heller ikke kræves de under litra b) nævnte angivelser i forbindelse med de under numrene 14 og 15 i punkt A i bilaget anførte risici. De under litra a) og b) nævnte angivelser kræves ikke i forbindelse med de under nummer 11 i samme punkt anførte risici.

2. Planen skal vedlægges status og regnskab over virksomhedens indtægter og udgifter for hvert af de sidste tre regnskabsår. Såfremt virksomheden har mindre end tre regnskabsår, skal den dog kun fremlægge regnskaberne for de afsluttede regnskabsår.

Med hensyn til Lloyd's erstattes meddelelsen af status og regnskab over indtægter og udgifter af forpligtelsen til at fremlægge det samlede årsregnskab over forsikringsvirksomheden vedlagt attestation for, at revisorernes bekræftelse er givet for hver forsikringsgiver og viser, at de forpligtelser, der er opstået ved denne virksomhed fuldt ud dækkes af aktiverne. Disse dokumenter skal gøre det muligt for tilsynsmyndighederne at opnå en sammenlignende oversigt over sammenslutningens stilling med hensyn til solvens.

3. Denne plan fremsendes sammen med bemærkninger fra de myndigheder, der har til opgave at give tilladelsen til de kompetente myndigheder i det land, hvor det vedtægtsmæssige hjemsted er beliggende. Sidstnævnte myndigheder afgiver inden tre måneder efter modtagelsen af dette materiale udtalelse til førstnævnte myndigheder; såfremt de pågældende myndigheder ikke har afgivet udtalelse inden udløbet af denne frist, anses deres udtalelse for positiv.

Artikel 12

Enhver beslutning om afslag skal være klart begrundet og skal meddeles den pågældende virksomhed.

Hver medlemsstat fastsætter adgang til domstolsprøvelse for enhver beslutning om afslag.

Denne samme adgang til prøvelse fastsættes for det tilfælde, at de kompetente myndigheder ikke har afgivet udtalelse om ansøgningen om tilladelse inden for en frist af seks måneder fra datoen for modtagelsen.

Afdeling B: Betingelser for udøvelse af forsikringsvirksomhed

Artikel 13

Medlemsstaterne efterprøver i snævert samarbejde de tilladte virksomheders finansielle situation.

Artikel 14

Tilsynsmyndigheden i den medlemsstat, på hvis område virksomhedens vedtægtsmæssige hjemsted er beliggende, skal efterprøve denne virksomheds solvens for så vidt angår dets samlede virkefelt. Det påhviler tilsynsmyndighederne i de øvrige medlemsstater at give ovennævnte tilsynsmyndighed alle nødvendige oplysninger for at gøre det muligt for denne at gennemføre den pågældende efterprøvning.

Artikel 15

1. Hver medlemsstat, på hvis område et forsikringsforetagende udøver sin virksomhed, pålægger dette at afsætte tilstrækkelige tekniske reserver.

Disse reservers størrelse bestemmes efter de af staten fastsatte regler eller i mangel heraf efter den i denne stat gældende praksis.

2. De tekniske reserver skal være dækket af ækvivalente og kongruente aktiver, der befinder sig i det land, hvor virksomheden udøves. Medlemsstaterne kan dog lempe reglerne for aktivernes kongruens og lokalisering.

Luxembourg kan i betragtning af sin særlige situation opretholde sin ved dette direktivs ikrafttræden gældende garantiordning for de tekniske reserver, indtil samordningen af lovgivningerne vedrørende virksomhedernes likvidation er gennemført.

Retsforskrifterne i det land, hvor virksomheden udøves, fastsætter aktivernes art og i givet fald, i hvilket omfang det kan tillades, at disse dækker de tekniske reserver, samt reglerne for vurdering af disse aktiver.

3. Såfremt en medlemsstat tillader, at de tekniske reserver dækkes af fordringer på reassurandørerne, fastsætter den den tilladte procentsats. Den kan i så fald, uanset stk. 2, ikke stille krav til disse fordringers lokalisering.

4. Tilsynsmyndigheden i den medlemsstat, på hvis område en virksomheds vedtægtsmæssige hjemsted er beliggende, drager omsorg for, at virksomhedens status til dækning af de tekniske reserver udviser aktiver, der svarer til de forpligtelser, som er indgået i alle de lande, hvor den udøver sin virksomhed.

Artikel 16

1. Hver medlemsstat pålægger hver virksomhed, hvis vedtægtsmæssige hjemsted er beliggende på dens område, at oprette en i forhold til deres samlede virksomhed tilstrækkelig solvensmargin.

Solvensmarginen svarer til virksomhedens formue fri for enhver påregnelig forpligtelse og med fradrag af immaterielle værdier. Den omfatter navnlig:

- den indbetalte grundkapital eller for gensidige forsikringsselskaber den faktiske grundfond;
- halvdelen af den ikke-indbetalte grundkapital eller grundfond, når den indbetalte del udgør 25 % af denne kapital eller fond;
- reserver (lovmæssige og frie), der ikke modsvarer forpligtelserne;
- overført overskud;
- ekstrabidrag, som gensidige og gensidig-lignende selskaber med variable bidrag kan kræve af deltagerne i løbet af et regnskabsår, med et beløb på indtil halvdelen af forskellen mellem de maksimale bidrag og de faktisk opkrævede bidrag; disse mulige ekstrabidrag kan dog ikke dække mere end 50 % af marginen;
- efter anmodning og begrundelse fra virksomheden og med samtykke fra tilsynsmyndighederne i de pågældende medlemsstater, hvor forsikringsforetagendet udøver sin virksomhed; de skjulte reserver, der er opstået som følge af en for lav ansættelse af aktiverne og en for høj ansættelse af passiverne, i det omfang sådanne skjulte reserver ikke har karakter af et undtagelsestilfælde.

Den for høje ansættelse af de tekniske reserver vurderes i forhold til deres størrelse som beregnet af virksomheden i overensstemmelse med nationale bestemmelser; indtil den senere samordning af de tekniske reserver kan dog et beløb på 75 % af forskellen mellem reservebeløbet for foreliggende risici, beregnet af virksomheden som et fast beløb ved anvendelse af en minimumsprocentsats på præmierne, og det beløb, som ville være fremkommet ved beregning af reserven »aftale for aftale« — såfremt den nationale lovgivning tillader et valg mellem disse to metoder — tages i betragtning i solvensmarginen med indtil 20 %.

2. Solvensmarginen bestemmes i forhold til enten det årlige præmie- eller bidragsbeløb eller til gennemsnittet af skader i de tre sidste regnskabsår. Såfremt virksomheder hovedsagelig kun dækker storm-, hagl- eller frostrisici, tages der dog hensyn til de sidste syv regnskabsår som referenceperiode for gennemsnittet af skader.

3. Med forbehold af artikel 17 skal solvensmarginens størrelse være lig med det højeste af følgende to resultater:

Første resultat (i forhold til præmierne):

- de præmier eller bidrag, der er indgået i direkte forsikringsforretning af enhver art i løbet af det sidste regnskabsår inklusive accessoriske, lægges sammen;
- hertil lægges beløbet for de præmier, der er overtaget for genforsikring i løbet af det sidste regnskabsår;
- herfra fradrages det samlede beløb for de i løbet af det sidste regnskabsår annullerede præmier eller bidrag samt det samlede beløb for skatter og afgifter på de præmier og bidrag, der indgår i den samlede indtægt.

Efter at have delt det således fremkomne beløb i to rater, af hvilke den første går op til 10 millioner regningsenheder, og den anden omfatter det resterende beløb, beregnes brøkdelen på henholdsvis 18 % og 16 % af disse rater og lægges til.

Det første resultat fremkommer ved multiplikation af den således beregnede sum med det forhold, der for det sidste regnskabsår består mellem størrelsen af de forsikringsydelse, der påhviler virksomheden efter afgivelse til genforsikring, og forsikringsydelseernes bruttobeløb; dette forhold kan i intet tilfælde være under 50 %.

Andet resultat (i forhold til skaderne):

- de beløb for skader, der uden fradrag af skader, som påhviler cessionarer og retrocessionarer, er udbetalt i løbet af de i stk. 2 omhandlede perioder i direkte forsikring, lægges sammen;
- hertil lægges beløbet for de skader, der er udbetalt i løbet af de samme perioder for forpligtelser, der er overtaget i genforsikring eller retrocession;
- hertil lægges beløbet for de henlæggelser til endnu ikke afviklede skader, der er fastlagt i slutningen af sidste regnskabsår for såvel direkte forretninger som for de ved genforsikring overtagne forpligtelser;
- herfra fradrages de regresbeløb, der er indgået i løbet af de i stk. 2 omhandlede perioder;
- herfra fradrages beløbet for de henlæggelser eller reserver til endnu ikke afviklede skader, som er fastlagt i begyndelsen af det andet regnskabsår, der går forud for det sidst afsluttede regnskabsår, for såvel direkte forretninger som for de ved genforsikring overtagne forpligtelser.

Efter at have delt tredjedelen eller syvendedelen af det således fremkomne beløb, alt efter referenceperioden i overensstemmelse med stk. 2, i to rater, af hvilke den første går op til 7 millioner regningsenheder, og den anden omfatter det resterende beløb, beregnes brøkdele på henholdsvis 26 % og 23 % af disse rater og lægges til.

Det andet resultat fremkommer ved multiplikation af den således beregnede sum med det forhold, der for det sidste regnskabsår består mellem størrelsen af de skader, der påhvilede virksomheden efter afgivelse til genforsikring, og skadernes bruttobeløb; dette forhold kan i intet tilfælde være lavere end 50 %.

4. De brøkdele, der anvendes på de i stk. 3 nævnte rater nedsættes til en tredjedel for sygeforsikring, der teknisk fungerer på lignende måde som livsforsikring, såfremt

- de opkrævede præmier beregnes på grundlag af sygelighedstavler efter de matematiske metoder, der anvendes i forsikring;
- der oprettes en alderdomsreserve;
- der opkræves et præmietillæg, for at skabe en sikkerhedsmargin af en passende størrelse;
- forsikringsgiveren ikke kan opsige kontrakten før senest efter udløbet af det tredje forsikringsår;

- kontrakten åbner mulighed for at hæve præmierne eller nedsætte ydelserne for løbende kontrakter.

5. Med hensyn til Lloyd's, hvor den i stk. 3 omhandlede beregning af det første resultat i forhold til præmierne udføres på grundlag af nettopræmier, multipliceres disse med en fast procent, hvis størrelse fastsættes årligt af hjemstedets tilsynsmyndighed. Denne faste procent skal beregnes på grundlag af de seneste statistiske oplysninger særlig vedrørende den udbetalte provision.

Disse oplysninger såvel som de foretagne beregninger meddeles tilsynsmyndighederne i de lande, hvor Lloyd er etableret.

Artikel 17

1. En tredjedel af solvensmarginen udgør garantifonden.

2. a) Garantifonden kan dog ikke være mindre end:

- 400 000 regningsenheder for de risici eller en del af de risici, der hører under en af de i punkt A i bilaget under numrene 10, 11, 12, 13, 14 og 15 anførte klasser;
- 300 000 regningsenheder for de risici eller en del af de risici, der hører under en af de i punkt A i bilaget under numrene 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8 og 16 anførte klasser;
- 200 000 regningsenheder for de risici eller en del af de risici, der hører under en af de i punkt A i bilaget under numrene 9 og 17 anførte klasser.

b) Såfremt foretagendets virksomhed omfatter flere klasser eller flere risici, tages kun den klasse eller risiko i betragtning, der kræver det højeste beløb.

c) Hver medlemsstat kan træffe bestemmelse om, at minimumsgarantifonden nedsættes med en fjerdedel for gensidige selskaber og selskaber af gensidig-lignende karakter.

Artikel 18

1. Medlemsstaterne fastsætter ingen regler for valget af de aktiver, der ikke medgår til dækningen af de tekniske reserver i henhold til artikel 15.

2. Med forbehold af artikel 15, stk. 2, artikel 20, stk. 1 og 3, og artikel 22, stk. 1, sidste afsnit, afstår medlemsstaterne fra at begrænse den fri rådighed over de rørlige og faste aktiver, der indgår i de tilladte virksomheders formue.

Forbundsrepublikken Tyskland kan dog, indtil den senere samordning af betingelserne for adgang til og udøvelse af livsforsikringsvirksomhed, for så vidt angår sygeforsikring i henhold til artikel 16, stk. 4, opretholde begrænsningerne i den fri rådighed over aktiverne, i det omfang den fri rådighed over de aktiver, der dækker de matematiske reserver, gøres afhængig af samtykke fra en «Treuhänder».

Kongeriget Danmark kan dog indtil den fremtidige samordning opretholde de bestemmelser i lovgivningen, der pålægger begrænsninger i den fri rådighed over aktiver, der er afsat af forsikringsvirksomheder til dækning af renteydelser, som skal udredes i henhold til den lovpligtige forsikring mod følger af arbejdsulykker.

3. Disse bestemmelser er ikke til hinder for de foranstaltninger, som medlemsstaterne er berettigede til at træffe i deres egenskab af ejere af eller deltagere i de pågældende virksomheder, såfremt de i artikel 15, stk. 2, omhandlede forskrifter, i de lande hvor virksomheden udøves, overholdes, og de sikredes interesser bevares.

Artikel 19

1. Hver medlemsstat pålægger de virksomheder, der har deres vedtægtsmæssige hjemsted på dens område, hvert år at aflægge beretning over deres samlede virksomhed, deres situation og deres solvens.

2. Medlemsstaterne kræver af de foretagender, der udøver virksomhed på deres område, at de regelmæssigt fremlægger det for udøvelsen af tilsynet nødvendige materiale samt statistisk materiale. De kompetente tilsynsmyndigheder tilsender hinanden det materiale og de oplysninger, der har været benyttet ved udøvelsen af tilsynet.

Artikel 20

1. Såfremt et foretagende ikke efterkommer de i artikel 15 fastsatte bestemmelser, kan tilsynsmyndigheden i det land, hvor virksomheden udøves, forbyde den fri rådighed over de aktiver, der befinder sig i dette land, efter at have underrettet tilsynsmyndighederne i det land, hvor det vedtægtsmæssige hjemsted er beliggende.

2. Med henblik på genoprettelse af den finansielle situation i en virksomhed, hvis solvensmargin ikke

længere udgør det i artikel 16, stk. 3, foreskrevne minimum, kræver tilsynsmyndigheden i det land, hvor det vedtægtsmæssige hjemsted er beliggende, en genoprettelsesplan, der skal forelægges den til godkendelse.

3. Såfremt solvensmarginen ikke længere når den i artikel 17 nærmere fastsatte garantifond, kræver tilsynsmyndigheden i det land, hvor det vedtægtsmæssige hjemsted er beliggende, af virksomheden en kortfristet finansieringsplan, der skal forelægges den til godkendelse.

Den kan endvidere begrænse eller forbyde den fri rådighed over virksomhedens aktiver. Den underretter myndighederne i de medlemsstater, på hvis område denne virksomhed ligeledes er tilladt, herom, idet disse på dens anmodning træffer de samme foranstaltninger.

4. I de i stk. 1 og 3 omhandlede tilfælde kan de kompetente tilsynsmyndigheder desuden træffe alle egnede foranstaltninger til bevarelse af de sikredes interesser.

5. Tilsynsmyndighederne i de medlemsstater, på hvis område den pågældende virksomhed ligeledes er tilladt, samarbejder om gennemførelsen af de i stk. 1—4 nævnte foranstaltninger.

Artikel 21

1. Hver medlemsstat tillader, at de tilladte virksomheder helt eller delvis overdrager deres forsikringsbestand, såfremt den overtagende virksomhed under hensyntagen til overførslen er i besiddelse af den nødvendige solvensmargin.

De pågældende tilsynsmyndigheder rådfører sig indbyrdes før en sådan overdragelse tillades.

2. Når tilladelse er givet af den kompetente tilsynsmyndighed, har denne overdragelse fuld gyldighed over for de pågældende forsikringstagere.

Afdeling C: Tilbagekaldelse af en tilladelse

Artikel 22

1. Den tilladelse, der er givet af den kompetente myndighed i den medlemsstat, på hvis område en virksomheds vedtægtsmæssige hjemsted befinder sig, kan tilbagekaldes af denne myndighed, når virksomheden

a) ikke længere opfylder adgangsbetingelserne;

- b) ikke inden for de indrømmede frister har kunnet gennemføre de foranstaltninger, der er fastsat i genoprettelsesplanen eller finansieringsplanen, som omhandlet i artikel 20;
- c) groft tilsidesætter de forpligtelser, der påhviler det i medfør af nationale bestemmelser.

I tilfælde af tilbagekaldelse af tilladelsen underretter tilsynsmyndigheden i det land, hvor det vedtægtsmæssige hjemsted er beliggende, tilsynsmyndighederne i de øvrige medlemsstater, der har tilladt virksomheden, herom; disse skal ligeledes foranstalte tilbagekaldelse af deres tilladelse. Førstnævnte tilsynsmyndighed træffer sammen med disse sidstnævnte tilsynsmyndigheder alle egnede foranstaltninger til bevarelse af de sikres interesser og begrænser navnlig den fri rådighed over virksomhedens aktiver, såfremt en sådan begrænsning endnu ikke er pålagt i medfør af artikel 20, stk. 1 og stk. 3, andet afsnit.

2. Den tilladelse, der er meddelt agenturer eller filialer af virksomheder, der har deres vedtægtsmæssige hjemsted i en anden medlemsstat, kan tilbagekaldes, når agenturet eller filialen:

- a) ikke længere opfylder adgangsbetingelserne;
- b) groft tilsidesætter de forpligtelser, der påhviler det eller den i medfør af bestemmelserne i det land, hvor det eller den udøver sin virksomhed navnlig for så vidt angår oprettelsen af de i artikel 15 nærmere foreskrevne tekniske reserver.

Tilsynsmyndighederne i de lande, i hvilke virksomheden udøves, rådfører sig med tilsynsmyndigheden på virksomhedens vedtægtsmæssige hjemsted, før de foranstalter tilbagekaldelse af tilladelsen. Såfremt de skønner det påkrævet at afbryde disse agenturers eller filialers virksomhed inden afslutningen af denne rådførelse, underretter de omgående denne myndighed herom.

3. Enhver beslutning om tilbagekaldelse af en tilladelse eller om afbrydelse af virksomheden skal klart begrundes og meddeles den pågældende virksomhed.

Hver medlemsstat fastsætter adgang til domstolsprøvelse af en sådan beslutning.

Afsnit III — Regler for agenturer eller filialer, der er beliggende inden for Fællesskabet, og som hører under virksomheder, der har deres vedtægtsmæssige hjemsted uden for Fællesskabet

Artikel 23

1. Hver medlemsstat gør adgangen til den i artikel 1 omhandlede form for virksomhed på dens område betinget af en administrativ tilladelse af alle virksom-

heder med vedtægtsmæssigt hjemsted uden for Fællesskabet.

2. Medlemsstaten kan give denne tilladelse, såfremt virksomheden mindst opfylder følgende betingelser:

- a) er beføjet til at udøve forsikringsvirksomhed i medfør af den nationale lovgivning, den er undergivet;
- b) opretter et agentur eller en filial på denne medlemsstats område;
- c) forpligter sig til på agenturets eller filialens hjemsted at føre særskilt regnskab for den virksomhed, der udøves der, samt opbevare alle forretningsdokumenter sammesteds;
- d) udpeger en generalbefuldmægtiget, som skal godkendes af den kompetente myndighed;
- e) råder i det land, hvor virksomheden udøves, over aktiver af en størrelse, der mindst er lig med halvdelen af det i artikel 17, stk. 2, foreskrevne minimum for garantifonden og deponerer fjerdedelen af dette minimum som sikkerhed;
- f) forpligter sig til at være i besiddelse af en solvensmargin i overensstemmelse med artikel 25;
- g) fremlægger en driftsplan i henhold til artikel 11, stk. 1 og 2.

Artikel 24

Medlemsstaterne pålægger virksomhederne at oprette tilstrækkelige tekniske reserver, der svarer til de på deres område indgåede forpligtelser; de drager omsorg for, at agenturet eller filialen dækker disse tekniske reserver ved hjælp af ækvivalente og, i det omfang medlemsstaten kræver det, kongruente aktiver.

Medlemsstaternes lovgivning finder anvendelse ved beregningen af de tekniske reserver, ved fastsættelsen af kategorierne for anbringelse og ved vurderingen af aktiverne.

Den pågældende medlemsstat kræver, at de aktiver, der repræsenterer de tekniske reserver, lokaliseres på deres område. Artikel 15, stk. 3, finder dog anvendelse.

Artikel 25

1. Hver medlemsstat pålægger de agenturer eller filialer, der er oprettet på dens område, at råde over en solvensmargin, der udgøres af aktiver fri for enhver påregnelig forpligtelse og med fradrag af immaterielle værdier. Marginen beregnes i overensstemmelse

med artikel 16, stk. 3. Ved beregningen af denne margin tages dog kun hensyn til præmier eller bidrag og skader, der hidrører fra agenturets eller filialens virksomhed.

2. En tredjedel af solvensmarginen udgør garantifonden. Denne garantifond kan ikke være mindre end halvdelen af det i artikel 17, stk. 2, fastsatte minimum. Initialdepotet stillet i overensstemmelse med artikel 23, stk. 2, litra e), er medregnet heri.

3. De aktiver, der dækker solvensmarginen skal op til et beløb på størrelse med garantifonden befinde sig i den stat, hvor virksomheden udøves, og for så vidt angår det resterende beløb inden for Fællesskabet.

Artikel 26

1. De virksomheder, der efter at have modtaget tilladelse i en medlemsstat opnår tilladelse i en eller flere andre medlemsstater for der at oprette andre agenturer eller filialer, kan anmode om en eller flere af følgende fordele:

- a) at den i artikel 25 omhandlede solvensmargin beregnes på grundlag af den samlede virksomhed, som de udøver inden for Fællesskabet; i så fald tages de præmier eller bidrag og de skader i betragtning, der er en følge af den virksomhed, som udøves af samtlige agenturer eller filialer, der er etableret inden for Fællesskabet;
- b) at de fritages for den i artikel 23, stk. 2, litra e), nævnte forpligtelse til ligeledes i disse stater at stille den krævede sikkerhed;
- c) at de aktiver, der repræsenterer garantifonden, lokaliseres i hvilken som helst af de medlemsstater, hvor de udøver deres virksomhed.

2. Såfremt mindst to af de pågældende medlemsstater samtykker i helt eller delvis at imødekomme virksomhedens anmodning, efterprøver den kompetente myndighed i den medlemsstat, på hvis område ansøgerens ældste afdeling befinder sig, dette foretagendes solvens på grundlag af dets samlede virksomhed inden for de medlemsstater, der har givet deres samtykke. På virksomhedens anmodning og med alle de pågældende medlemsstaters samtykke kan denne efterprøvning dog gennemføres af den kompetente myndighed i en anden medlemsstat. Den myndighed, der gennemfører efterprøvningen, modtager med henblik herpå de nødvendige oplysninger fra de øvrige medlemsstater om de agenturer eller filialer, der er oprettet på deres område.

3. De i medfør af denne artikel ydede fordele kan inddrages på foranledning af en eller flere af de pågældende medlemsstater.

Artikel 27

Artiklerne 19 og 20 finder tilsvarende anvendelse på agenturer og filialer af de i dette afsnit omhandlede virksomheder.

Ved anvendelsen af artikel 20 ligestilles den for den ældste afdeling kompetente myndighed eller den myndighed, der i dennes sted gennemfører efterprøvningen af disse agenturers eller filialers samlede solvens, med myndigheden i den stat, på hvis område fællesskabsvirksomhedens vedtægtsmæssige hjemsted befinder sig.

Artikel 28

Såfremt den i artikel 26, stk. 2, nævnte myndighed tilbagekalder tilladelsen, underretter den tilsynsmyndighederne i de øvrige medlemsstater, hvor foretagendet udøver sin virksomhed, herom, og disse træffer hensigtsmæssige foranstaltninger. Såfremt beslutningen om tilbagekaldelse begrundes med utilstrækkelig samlet solvens, således som den er fastsat ved det i artikel 26 omhandlede samtykke foranstalter de medlemsstater, der deltager i dette samtykke, ligeledes tilbagekaldelse af deres tilladelse.

Artikel 29

Fællesskabet kan i de aftaler, det i overensstemmelse med traktaten indgår med et eller flere tredjelande, blive enige om anvendelse af bestemmelser, der afviger fra de i dette afsnit fastsatte, med det formål på betingelse af gensidighed at garantere en tilstrækkelig beskyttelse af de sikrede i medlemsstaterne.

Afsnit IV — Overgangsbestemmelser og diverse bestemmelser

Artikel 30

1. Medlemsstaterne indrømmer de i afsnit II omhandlede virksomheder, som ved ikrafttrædelsen af foranstaltningerne til gennemførelse af dette direktiv omfatter en eller flere af de i artikel 1 omhandlede klasser på deres område, en frist på fem år fra meddelelsen af dette direktiv til af efterkomme betingelserne i artiklerne 16 og 17.

2. Desuden kan medlemsstaterne:

- a) indrømme de i stk. 1 omhandlede virksomheder, som ved udløbet af fristen på fem år endnu ikke har tilvejebragt solvensmarginen fuldtud, en yderligere frist på højst to år, på betingelse af, at disse virksomheder i overensstemmelse med artikel 20 har forelagt de foranstaltninger, som de har til

hensigt at træffe for at nå denne margin, til tilsynsmyndighedernes godkendelse;

- b) fritage de i stk. 1 omhandlede virksomheder, som ved udløbet af fristen på fem år endnu ikke har nået en årlig indbetaling af præmier eller bidrag på det seksdobbelte af den i artikel 17, stk. 2, nævnte minimumsgarantifond, for forpligtelsen til at oprette denne fond før udgangen af det regnskabsår, i hvilket præmierne eller bidragene udgør det seksdobbelte af denne garantifond. På grundlag af resultaterne af den i artikel 33 nævnte undersøgelse beslutter Rådet med enstemmighed på forslag af Kommissionen, hvornår medlemsstaterne skal ophæve denne fritagelse.

3. De virksomheder, der ønsker at udvide deres virksomhed i henhold til artikel 8, stk. 2, eller artikel 10, kan kun gøre dette, såfremt de omgående efterkommer reglerne i dette direktiv. De i stk. 2, litra b), omhandlede virksomheder, som inden for det nationale område udvider deres virksomhed til andre klasser eller til andre dele af dette område, kan dog inden for en frist på ti år fra meddelelsen af dette direktiv fritages for forpligtelsen til at oprette den i artikel 17, stk. 2, nævnte minimumsgarantifond.

4. De virksomheder, der har en anden form end de i artikel 8 anførte, kan endnu i tre år efter meddelelsen af dette direktiv fortsætte udøvelsen af deres nuværende virksomhed under den juridiske form, de havde ved meddelelsen af dette direktiv. De virksomheder, der er oprettet i Det forenede Kongerige »by Royal Charter« eller »by private act« eller »by special public Act« kan fortsætte deres virksomhed i deres nuværende form uden tidsbegrænsning.

De virksomheder, der i Belgien i overensstemmelse med deres formål yder prioritetslån ved intervention eller udfører opsparingsdispositioner i overensstemmelse med de i artikel 15, nr. 4, i bestemmelserne vedrørende tilsyn med private sparekasser, samordnet ved arrêté royal af 23. juni 1967, kan fortsætte disse former for virksomhed i tre år fra meddelelsen af dette direktiv.

De pågældende medlemsstater opstiller listen over disse virksomheder og meddeler den til de øvrige medlemsstater og til Kommissionen.

5. Efter anmodning fra de virksomheder, der opfylder forpligtelserne i artiklerne 15, 16 og 17, ophæver medlemsstaterne de restriktive foranstaltninger såsom pantehæftelser, deponering eller sikkerhedsstillelse, der er gennemført i medfør af nugældende bestemmelser.

Artikel 31

Medlemsstaterne indrømmer de i afsnit III omhandlede agenturer eller filialer, som ved ikrafttrædelsen

af foranstaltningerne til gennemførelse af dette direktiv omfatter én eller flere af de i artikel 1 omhandlede klasser og ikke udvider deres virksomhed i henhold til artikel 10, stk. 2, en frist på højst fem år fra meddelelsen af dette direktiv til at efterkomme betingelserne i artikel 25.

Artikel 32

I en periode, der udløber ved iværksættelsen af en aftale, som i overensstemmelse med artikel 29 er indgået med et tredjeland, og senest ved udløbet af en frist på fire år efter meddelelsen af dette direktiv, kan hver medlemsstat til fordel for dette lands virksomheder, der er etableret på dets område, opretholde den ordning, som fandt anvendelse den 1. januar 1973, hvad angår de tekniske reserves kongruens og lokalisering på betingelse af, at de øvrige medlemsstater og Kommissionen underrettes herom, og at de grænser for lempelser, der gælder i medfør af artikel 15, stk. 2, til fordel for de af medlemsstaternes virksomheder, som er etableret på dens område, ikke overskrides.

Afsnit V — Afsluttende bestemmelser

Artikel 33

Kommissionen og medlemsstaternes kompetente myndigheder fører et snævert samarbejde med henblik på at lette tilsynet med direkte forsikring inden for Fællesskabet og at undersøge de vanskeligheder, der måtte opstå ved gennemførelsen af dette direktiv.

Artikel 34

1. Kommissionen forelægger for Rådet inden for en frist af seks år efter meddelelsen af dette direktiv en beretning om den indflydelse, som de i dette direktiv fastsatte finansielle krav har haft på situationen inden for forsikringsmarkedet i medlemsstaterne.

2. Om fornødent forelægger Kommissionen for Rådet foreløbige beretninger inden udgangen af den i artikel 30 stk. 1, fastsatte overgangsperiode.

Artikel 35

Medlemsstaterne ændrer deres nationale bestemmelser i overensstemmelse med dette direktiv inden en frist på atten måneder fra dets meddelelse at regne og underretter omgående Kommissionen herom.

De således ændrede bestemmelser gennemføres med forbehold af artiklerne 30, 31 og 32 inden en frist på tredive måneder fra denne meddelelse at regne.

Artikel 36

Fra meddelelsen af dette direktiv drager medlemsstaterne omsorg for at Kommissionen får tilsendt teksten til de vigtigste administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser, som de udsteder på det af dette direktiv omfattede område.

Artikel 37

Bilaget udgør en integrerende del af dette direktiv.

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 24. juli 1973.

På Rådets vegne

I. NØRGAARD

Formand

*BILAG***A. Klassifikation af risici ved hjælp af forsikringsklasser****1. Ulykker** (herunder arbejdsulykker og erhvervssygdomme)

- fastsatte ydelser
- skadeserstatninger
- kombinationer
- personbefordring

2. Sygdom

- fastsatte ydelser
- skadeserstatninger
- kombinationer

3. Kaskoforsikring for landkøretøjer (bortset fra jernbaners rullende materiel)

- Alle skader på
- motordrevne landkøretøjer
 - ikke-motordrevne landkøretøjer

4. Kaskoforsikring for jernbanekøretøjer

- Alle skader på jernbanekøretøjer

5. Kaskoforsikring for luftfartøjer

- Alle skader på luftfartøjer

6. Kaskoforsikring for fartøjer til sejlads på have, indsøer og floder

- Alle skader på
- flodfartøjer
 - indsøfartøjer
 - havfartøjer

7. Godstransport (herunder varer, bagage og alt andet gods)

- Alle skader på transporterede varer eller bagage, uanset arten af transportmidlet

8. Brand og naturkræfter

- Alle skader på ejendom (bortset fra ejendom omfattet af klasserne 3, 4, 5, 6 og 7), når de er forårsaget af
- brand
 - eksplosion
 - storm
 - naturkræfter bortset fra storm
 - kerneenergi
 - jordskred

9. *Andre skader på ejendom*

Alle skader på ejendom (bortset fra ejendom omfattet af klasserne 3, 4, 5, 6 og 7), når disse skader skyldes hagl eller frost samt årsager af enhver art, f.eks. tyveri, undtagen dem, der er anført under nr. 8.

10. *Ansvarsforsikring for motordrevne landkøretøjer*

Ethvert ansvar hidrørende fra brugen af motordrevne landkøretøjer (herunder førerens ansvar)

11. *Ansvarsforsikring for luftfartøjer*

Ethvert ansvar hidrørende fra brugen af luftfartøjer (herunder førerens ansvar)

12. *Ansvarsforsikring for fartøjer til sejlads på have, indsøer og floder*

Ethvert ansvar hidrørende fra anvendelsen af flod-, indsø- og havfartøjer (herunder førerens ansvar)

13. *Almindelig ansvarsforsikring*

Ethvert ansvar, der ikke er anført under numrene 10, 11 og 12

14. *Kredit*

- almindelig insolvens
- eksportkredit
- slag på afbetaling
- hypotekforsikring
- landbrugsforsikring

15. *Kaution*

- direkte kaution
- indirekte kaution

16. *Diverse økonomiske tab*

- arbejdsløshedsrisici
- incassotab (almindeligt)
- dårligt vejr
- tab af fortjeneste
- vedbliven af almindelige omkostninger
- uforudsete handelsudgifter
- tab af salgsværdi
- husleje- eller indtægtstab
- indirekte handelstab bortset fra de ovenfor nævnte
- ikke forretningsmæssige økonomiske tab
- andre økonomiske tab

17. *Retshjælpsforsikring*

retshjælpsforsikring

Risici, der er omfattet af en klasse kan ikke klassificeres i en anden klasse bortset fra de tilfælde, der er anført under punkt C.

B. Benævnelse af den tilladelse, der gives samtidig for flere klasser

Når tilladelsen samtidig omfatter:

- a) klasserne 1 og 2, gives den under benævnelsen »ulykke og sygdom«;
- b) klasserne 1 (fjerde led), 3, 7 og 10, gives den under benævnelsen »automobilforsikring«;
- c) klasserne 1 (fjerde led), 4, 6, 7 og 12, gives den under benævnelsen »sø- og transportforsikring«;
- d) klasserne 1 (fjerde led), 5, 7 og 11, gives den under benævnelsen »luftfartforsikring«;
- e) klasserne 8 og 9, gives den under benævnelsen »brand og andre skader på ejendom«;
- f) klasserne 10, 11, 12 og 13, gives den under benævnelsen »ansvarsforsikring«;
- g) klasserne 14 og 15, gives den under benævnelsen »kredit og kaution«;
- h) alle klasser, gives den under den af den pågældende medlemsstat valgte benævnelse, der meddeles de øvrige medlemsstater og Kommissionen.

C. Accessoriske risici

Den virksomhed, der opnår tilladelse til en principal risiko, som falder under en klasse eller en gruppe af klasser, kan ligeledes dække de risici, der er omfattet af en anden klasse, uden at der kræves tilladelse for disse risici, såfremt disse

- indgår i den principale risiko,
- angår det objekt, der er dækket mod den principale risiko, og
- er dækket af den kontrakt, der dækker den principale risiko.

De risici, der omfattes af de under punkt A nævnte klasser 14 og 15, kan dog ikke betragtes som accessoriske risici til andre klasser.